

Wandelexcursie Lauwersmeer 24 november 2001

Het was miezerig en mistig weer. Ondanks het vroege tijdstip, 8.20, was de bus, lijn 63, redelijk gevuld met Schiergangers. Het rode lichtje werd gedrukt bij de kazerne aan het begin van het Lauwersmeergebied. Vijf dappere Dodo's stapten uit gewapend met drie telescopen en gingen op vogeljacht. Geen hooggespannen verwachtingen, want het zicht was slecht. De kijkhut JDG (bij het Jaap Deensgat) bood beschutting tegen druppels en kou. Het water stond hoog en ogenschijnlijk was er niet veel te zien. Echter de Grote Zilverreiger werd vrij vlot gespot, net als de Slechtvalk. Hoewel deze nog vrij vaag was, was de koptekening goed te zien. Ondanks het vroege tijdstip stroomde de hut vol met o.a. een vogelclub uit Emmen (50-plus). Na de kijkhut begon de lange wandeltocht naar de haven. Baardmannetjes werden gehoord, (tsing, tsing volgens Berry) en terwijl wij al luisterend en keuvelend verder liepen vloog plots in vol ornaat een Roerdomp voorbij. Rustig over de weg naar de overkant ver achter in het riet. Een logge vogel, hij deed me eerst aan een jonge zilvermeeuw denken. Verrukt van deze waarneming, want het was mijn eerste, liepen we verder. Binnen 10 minuten kwam een tweede vliegende roerdomp in het zicht. Met het verhaal uit de 'Gors' in gedachten (zie Spotvogel 29/3) dat Roerdompen de schrijver jaren achtereen meden als de pest, prees ik me gelukkig. Een eerste waarneming van een vogel zorgt ervoor dat de dag niet meer stuk kan. Ook voor Wouter was het zijn eerste. Verlanglijstjes van nog niet gespotte vogels werden uitgewisseld. In het JDG zaten nog wat Grote Zaagbekken en vele eendensoorten. Berry meende een gillend speenvarken te horen en trok vervolgens de verkeerde conclusie dat dit een Waterral moest zijn. Twee reigers hadden namelijk ruzie en een nam de vleugels.

Waterrallen kunnen ook dit soort doodskreten slaan. Ondertussen werden we bedolven onder de Kramsvogels, enorme aantallen deden zich te goed aan duindoornbessen. Mijn oma beweerde dat ze giftig waren en dat de kinderen ervoor uit moesten kijken, maar ze zijn eetbaar: zuur en bitter en vol vitamine C. Het was ondertussen opgehouden met miezeren. We werden aangesproken vanuit een auto of we de Zeearend al hadden gezien, want die wilden ze toch heel graag zien. De vogelgids Jonsson lag op hun schoot. We adviseerden ze heel ver door te rijden met nadruk op ver. Dit waren sensatiezoekers geen vogelaars. Het genot van vogelen is toch op de fiets of wandelend. In de auto hoor je niets en je ziet minder. Bij het Robbengat zagen we een groepje Grauwe Ganzen en qua ganzen bleef het ook hierbij. Opvallend dus dit kleine aantal ganzen en ganzensoorten in deze tijd van het jaar. Brilduikers en Dodaarzen waren verderop ons deel. Vrouwtje brilduiker heeft geen bril (witte vlek), hoewel het oog met een mooie gele kring op een brilletje lijkt. Een man in een auto attendeerde ons op Pestvogels in het dorp. Onze pas versnelde zich. Mijn laatste Pestvogel was alweer van zes jaar geleden en voor de derde keer een Pestvogel zien, zou een enorme sensatie zijn. Maar de kans om ze in het dorp ook aan te treffen, was klein. De IJsvogel in de sloot naast het dorp werd niet gesignaleerd. Het water was door walafgraving erg troebel geworden. Berry en Dick hadden de moed al opgegeven toen de rossige kuifjes van twee Pestvogels in beeld kwamen. Ze lieten zich prachtig bekijken op nog geen twintig meter afstand. Een mannetje met een mooie zwarte keel en gele startband en roodbruine vlek bij de schouder. Het vrouwtje moest het doen met iets minder felle kleuren. Af en toe doken ze in een liguster om de zwarte besjes te verorberen. Het geluid was als rinkelende kerstbelletjes. Langdurig stonden we hierbij stil, want 'when will we meet again'? Je weet het nooit met Pestvogels. Bij de haven troffen we behalve een aantal leuke dode soorten een groepje Sneeuwgorzen aan. In eerste instantie werd een dode Alk

voor een Zeekoet uitgescholden, de snavel was nl. niet typisch alkig. Echter, bij juveniele exemplaren is de snavel nog niet voorzien van streepje en grote knobbel. De Sneeuwgorzen vormden een bont gezelschap, de kleuren variërend van licht tot donker. Richting Pierenend waren honderden Eidereenden getuige van onze wandeling. Slechts één mannetje Eider in prachtkleed zag ons staan. In de haven was een zeehond druk bezig evenals twee Zeekoeten in winterkleed. De oogstreep was mooi te zien. Verbazingwekkend waren de afstanden van de koeten die ze onder water aflegden. Misschien niet vreemd als je ziet hoe ze zwemmen, door gebruikmaking van hun vleugels. Een prachtige Roodrugparkiet sloot de dag af op een steiger in de haven. Van deze escape schijnt al eerder melding gemaakt te zijn. Hoelang zou hij zich redden? Dick was nog wanhopig op zoek naar zijn eerste Bonte Kraai en een gemelde Kuifaalscholver had ook geen zin in pottenkijkers. In Schierzicht liet de vis zich goed smaken en terwijl buiten het licht uit ging, maakten wij de balans op.

Gert Draaisma